

Bud' láska je ukrajinsky prosím

Hana Hermanová

Lvovský nádraží mi hrozně připomíná pražskej hlavák. Podvědomě se podívám nahoru, ale Fantova kavárna v kopuli chybí. Stejná architektura, rakousko-uherskej šlehačkovéj dort brutálně rozřezanej na několika místech komunistickým šedivým betonem a dodatečně vylepšenej křiklavou barevnou polevou obchodů poházených bezkonceptně po vestibulu. Obchody jsou teď zavřeny a modelka z reklamy na parfém ve výloze na nás posměšně kouká z jinýho světa. Mám stejně stažený břicho jako každý pondělí, když jsem vylezl z prvního ranního vlaku. „Fando, proč jsi radši nešel do Brna, měl bys to blíž.“ Vysvětloval jsem mámě, že žurnalistika na Karlovce je prostě jediná, co za něco stojí, a kdo chce něco dokázat, musí do Prahy, protože Brno je pořád maloměsto jako to naše, akorát že o kousek zvětšený. Ale každý pondělí ráno jsem o tom nebyl sám úplně přesvědčenej. Praha mě děsila a hlavák, kterej mě vítal oděrem zaschlých zvratků a nemytých těl smíchaným s přeslazenýma ovocně orientálníma voňavkama z parfumerie u výlezu, byl vstupní bránou do toho chaotickýho šedivýho a nepřehlednýho světa. Co mi tenkrát vlastně hrozilo? Že ode mě ten špinavej blondák, kterej má každý pondělí o něco fialovější zuby, bude somrovat pade. Že mi spolubydlící na koleji tajně sežere švestkovéj koláč od mámy. Že se nakonec ukáže, že na Prahu, velkej svět, investigativní novinářinu a Pulitzeru nemám a potáhnu zpátky do maloměsta.

Nervózně si potáhnu bílou pásku s nápisem PRESS na rukávě. Vytahuju se na špičky, ale zářivě červenou péřovku Diega s trošku trapným kožešinovým límcem, ani Kasperovu utilitární khaki bundu s vlčíma tlapkama Jack Wolfskin nikde nevidím. Neměl jsem se od nich odpojovat, první taktická chyba. S nima jsem mohl halasně mluvit anglicky a vypadat cize a nezúčastněně. Takhle vypadám spíš jako místňák, kterej se bojí a zdrhá. Holka v už ne úplně zářivě bílým kabátě vedle si mě pohrdlivě přeměřuje. Určitě tu musela nechat frajera, možná staršího bráchu, tátu. Má přísně utaženej koňskej ohon a obrovský modrý, skoro kravský oči, stejný jako Mája. V náruči drží maltézáka, kterej má culíček se stejnou růžovou mašlí jako ona, jen ve zmenšeným provedení. Na zádech má černej baťoh Nike, žádněj kufr. Omluvně se na ní usměju. Na Máju

tohle vždycky fungovalo, teď se to ale minulo účinkem. Radši skloním hlavu k mobilu. Baterie mi díky powerbance ještě vydrží, ale signál hapruje. Svratkin postuje na Twitteru video z Kyjeva, jak na jejich auto střílejí, i když jsou jasně označený jako novináři. Někdo v autě filmuje na mobil, jak Svratkin závratnou rychlostí couvá jako pán a kolem svištějí kulky. Když už jsou mimo nebezpečí, je slyšet, jak úlevně kleje. Píšu mu do komentářů: „Tvl, hustý, Vojto, drž se! Tady ve Lvově je to taky drsný!“ Tu větu o Lvově nakonec smažu, připadám si jako trapák. Zkontroluju e-mail. Šéf píše, že můj článek vyjde zítra na titulce. Jaruna ještě musí projet pravopis, ale jinak je to good to go. Jasně, článek o pivovaru, kterej přešaltoval z vaření piva na výrobu Molotovových koktejlů, je na poměry našich krajskejch novin bomba. Ale na pozvání do DVTV, který určitě po návratu z Kyjeva čeká na Svratkina, to není. Začíná mě tlačit močák. To byla druhá taktická chyba, když už jsem šel ven na cigáro a ztratil svoje západácký parťáky, mohl jsem se aspoň vymočít. Teď už je moc riskantní prodírat se z podchodu ven, na svoje místo bych se už nedostal. Vlák má přijet za půl hodiny, dva předtím byly zrušený a tohle je dneska poslední šance dostat do Přemyšle.

Nádražní rozhlas něco hlásí. Zpětně lituju, že jsem šéfovi nepřiznal, jak to s mou znalostí ukrajinštiny a ruštiny doopravdy je. Jasně, podobá se to, ale chytám se mnohem míň, než jsem doufal. A pak ta azbuka, na papíře v kapse mám tahák, MATKO je stejný, ž vypadá jako brouček, H je N jako Hospodářské noviny, ale louskám všechny nápisy jako prvňák. Moje jediná opravdová kvalifikace na tuhle výpravu je Mája. „Tak něco jsi od tý Nataši za tu dobu pochytil, ne?“ Zeptá se mě šéf. Má nohy na stole, modrobílou proužkovanou košili a širokou červenou lesklou kravatu se sponou, moc se dívá na devadesátkový filmy z redakčního prostředí. „Jmenovala se Mája, žádná Nataša,“ opravím ho. Ve skutečnosti se nejmenovala ani Mája, ale Majka, jen já jsem jí říkal Májo. Majka je tak akorát paštika. „Je to určitě jenom zlatokopka, chce se vdát a dostat občanství,“ vandrovala do mě máma. Měla pravdu jen napůl. Mája vždycky věděla, co chce, a taky věděla, že jsem pro ni jen přestupní stanice. Ale byli jsme oba ztracený a vystrašený v Praze a na chvíli jsme si poskytli navzájem útočiště. Teď je Mája provdaná za partnera v advokátce a kraluje v satelitu za Prahou v domě s půdorysem diamantu. Posílala mi fotky přes Messenger. Vypadá šťastně. Stejně šťastně ale vypadala, když se jí podařilo od kolejbáby vybojovat pro nás oba kytičkovaný povlečení („Koukni, má skoro všechny knoflíky!“), když jsem se s ní učil na zápočet z českých

moderních dějin („Jak se jmenoval ten váš prezident za války? Hroch?“), nebo když jsme se opíjeli na Letný pod kyvadlem („Vodku, ne, Fráňo, já jsem dáma, ale gin si teda dám.“).

Ze vzpomínek mě rychle probudí šlápnutí na nohu, dav se dal do pohybu. Holka s maltézákem ztratí balanc, zachytím ji v poslední chvíli. Zahákne se mi za loket a už mě nepustí. Maltézák vyděšeně kňučí. Dav nás tlačí zezadu, ale není kam postupovat. Jsme pořád dole v podchodu, schodiště na nástupiště je beznadějně ucpaný. Je slyšet brzdící vlak. Konečně se to pohnulo i před námi. Snažím se tělem ochraňovat holku s psíkem, ale moc mně to nejde. Nakonec se nějak společně prodereme na perón. Vlak už vypadá plnej, ale lidi se těsnají do uliček. Schůdky do vagónu jsou dost vysoko. Nastoupím a podávám jí ruku, abych jí pomohl. Kouká na mě těma obrovským kravským očima a brečí. Stojí jako zamrznutá, lidi za ní začínají být nervózní. „Dělej, polez, máš poslední šanci! Come on, get on!“ Křičím na ni. Ona zakroučí hlavou: „Ja-ne-možu.“ Podá mi psíka: „Bud' láska!“ Než stihnu něco odpovědět, pohltí ji dav a já jsem postrkován neúprosnou masou dál do útrob vlaku. Sednu si do uličky naproti nedovírajícím dveřím od záchodu, pod sebe si dám bágel. Čoklík se mi nespokojeně vrtí v náruči, snaží se mi vysmeknout. Někdo mi podává láhev s vodou, trochu si loknu. Žena se směje, vrtí hlavou a ukazuje na maltézáka. No jasně, plácnu se lehce přehnaným gestem do čela, co jsem to za idiota, směju se taky. Psík pije a uklidní se. „Jen se napij, kamaráde, čeká nás ještě štreka. Pojedeš do lepšího světa.“